

De misthoorn een wegwijzer voor trekvogels? — In den morgen van 12 Februari lag een dikke mist over de zee, strand en duinen bij IJmuiden.

Slechts het eentonig geluid van den misthoorn verbrak de klamme, drukkende stilte. Ik wandelde de pier op om zeeëenden en duikers door den kijker van dichterbij te kunnen bezien, toen ik een merelpaar (*Turdus merula* L.) op het hekwerk zag zitten, dat door mijn komst verschrikt, naar het veilige land vloog.

De mist klaarde eenigszins op en toen ik met den kijker de zee afzocht naar vogels, kwam er een troepje akkerleeuwerikken (*Alauda arvensis* L.) recht uit zee vliegen en vervolgden hun tocht naar 't land recht over den pier. 't Waren er 21.

Slechts enkele minuten later kwam een 5-tal spreeuwen (*Sturnus vulgaris* L.) eveneens uit zee opzetten, onmiddellijk gevolgd door 18 akkerleeuwerikken.

Ik geloof stellig dat het trekkertjes waren, die in den voornacht Midden-Engeland bij helder weer en gunstigen Oostenwind verlaten hadden en nu door het waarschuwend geloei van den misthoorn naar het vasteland werden geloodst.

Den volgenden morgen (13 Februari) was ik weer op de Zuidpier en ik zag een plevierachtig vogeltje heel vertrouwelijik dicht bij enkele hengelaars aan afval van mossels pikken. Eerst toen ik op ± 5 meters afstand genaderd was, vloog het vogeltje op en ik zag het aan voor een drieteenige zandlooper (*Crocethia alba* (Pall.)) welke vogel in dezen tijd van het jaar een zeer algemeene verschijning langs onze stranden is. Doch aangenaam verrast stond ik te kijken toen ik het gewaande drieteenig op het water zag strijken en parmantig hoogzittend om zich heen zag pikken. Ik stond recht boven 't zwemmende vogeltje op den hoogen pier en zag nu, dat het een franjepootje (*Ereunetes p. pusillus* (L.)) was.

Het vloog op om aan den anderen kant van de pier in vlak water weert te strijken, waar het een poosje druk rondzwom om spoedig tegen een bemosseld betonblok uit het water te stappen.

Het franjepootje streek weer op de pier en het was zoo verbazend mak, dat ik er op ± 4 meters afstand een foto van kon maken, welke echter door den sterken wind onscherp is geworden.

Bij deze gelegenheid zag ik duidelijik de halve zwemvliesjes tusschen de teentjes, aan welke vliesjes de vogel zijn typischen naam te danken heeft.

Verder zag ik weer enkele leeuwerikken recht uit zee het land naderen en een huismusch scharrelde op de luwe plaatsjes van de pier wat rond.

Haarlem.

G. TRAANBERG.

De Witte Hermelijn. — In „Nature" van 17 Februari vind ik een opmerking van den welbekenden natuurkenner Sir Herbert Maxwell, den schrijver van „Memories of the Months". Hij vertelt, dat bij hem thuis, dat is Monreith, Wigtownshire, in den zuidwesthoek van Schotland de hermelijnen in den winter geregeld spierwit worden, terwijl daar haast nooit sneeuw valt. Het klimaat is er zoo dat Braziliaansche *Abutilons* er den heelen winter bloeien in de open lucht. Toch wordt het hermelijn er wit. In het hartje van Engeland echter, in Leicestershire en Warwickshire, waar de winters veel strenger zijn verkleurt het hermelijn zelden of nooit geheel. Het dier is dus thans niet aangepast aan de tegenwoordige toestanden, en wordt door zijn kleur daar in Schotland allermintst beschermd. Maxwell brengt dit verschijnsel in verband met den ijstijd en meent, dat die Schotsche hermelijnen nog niet den tijd gehad hebben, om de aanpassing te verliezen, die hen destijds van nut was. De Engelschen zijn eenige tienduizenden jaren voor en hij meent dat over duizenden jaren ook die Schotten niet meer heelemaal zullen verkleuren.

Zijn bij ons in 't land overal alle hermelijnen 's winters heelemaal wit?

T.

Aan den Brandaris. — Van het Departement van Binnenlandsche Zaken en Landbouw ontvingen wij de rapporten over de avonturen der vogels aan den grooten vuurtoren van Terschelling, onzen ouden Brandaris. Wij zijn daarvoor, als altijd, zeer dankbaar.